

Til § 6.

Bestemmelsen er identisk med den tilsvarende bestemmelse i den gældende lov.

Til §§ 7 og 8.

§§ 7—10 i den gældende lov foreskriver, at de fornødne ekspropriationer til efterforskning og indvinding i henhold til loven og fastsættelse af erstatning i mangel af mindelig overenskomst skal foretages af særlige ekspropriations- og taksationskommissioner, om hvis nedsættelse og sammensætning der er givet udførlige regler.

Begrundelsen for en anvendelse af disse særlige ekspropriationsregler er efter bortfaldet af grundejernes fortrinsret til at opnå eneretsbevilling til efterforskning og indvinding af råstoffer i undergrunden under deres ejendomme ikke længere gældende, og det foreslås derfor, at ekspropriation foretages efter reglerne i forordning af 5. marts 1845, jfr. lov nr. 6 af 10. januar 1928, der anvendes ved ekspropriationer til mange andre større anlæg, f. eks. jernbaneanlæg, anlæg af lufthavne, militære anlæg, dige- og kystsikringsanlæg, anlæg i henhold til vejkrydsningsloven og beskæftigelseslovene.

Ligesom efter den nugældende lov skal der ved ekspropriation ydes fuld erstatning også for skader og ulemper, der rammer ejendomme og virksomheder, hvorfra arealafståelse ikke kræves.

Til § 9.

Det foreslås, at der som rådgivende organ for ministeren i sager om undergrundsforhold, f. eks. sager om ekspropriation, kan nedsættes et udvalg, der råder over fornøden sagkundskab.

Til § 10.

Da minedrift må anses for en typisk „farlig bedrift“ i den betydning, dette udtryk bruges i de juridiske systemer, er der i udlandet givet lovbestemmelser, hvorefter mineejere er erstatningspligtige selv for hændelige skader, der ved minedriften måtte påføres udenforstående personer eller deres ejendom.

Man har derfor fundet det rimeligt, at en tilsvarende bestemmelse indføres i dansk ret på lignende måde, som det er sket, f. eks. ved lov nr. 175 af 1. maj 1923. Efter forslaget er bevillingshaveren pligtig at erstatte skader, der ved virksomheden påføres anden mands person eller ejendom. Erstatningspligt kan dog bortfalde eller nedsættes, hvis den skadelidte selv forsætligt eller groft uagtsomt har hidført skaden.

Til § 11.

Den hidtidige lov var tidsbegrænset. Da det i de ca. 18 år, der er gået siden lovens ikrafttræden i 1932, har vist sig, at en lovgivning på dette område ikke kan undværes, og da der efter forslagets § 2 vil kunne udstedes bevillinger på indtil 50 år, foreslås det, at loven ikke gøres tidsbegrænset.